

[Maigaard.]

som godt kan forbedres. Disse ting; åbenhed, bedre information, mere demokratisk kontrol har vi behov for, men der er da ingen her, der føler et behov for direkte valg; det er noget, der kommer til os udefra.

Derfor møder vi også denne diskussion om de direkte valg i en form, som betegner et brud med den hidtidige linje omkring disse spørgsmål. Den hidtidige linje blev lagt i september 1972, da flertallet bag markedsspørgsmålet afgav sin betænkning. Man siger her i Folketingstidende 1971-72, tillæg B. sp. 2814, hvor man meget grundigt drøfter spørgsmålet om direkte valg og så siger:

„Også her gælder betragtningen, at en omdannelse af institutionerne ikke i sig selv bør være et mål, men snarere udspringe af et behov, som i kraft af samarbejdet opstår hos politikerne og i befolkningen.“

Der skulle altså være en sammenhæng imellem de beføjelser, de arbejdsopgaver, man rent faktisk havde, og så institutionernes placering. Sådan så man på det dengang.

Linjen tegnes dernæst af det danske forbehold, der blev nedlagt på topmødet i december 1974. Man kan vel godt sige, at ingen var mere kritisk over for dette forbehold end den nuværende handelsminister — han var i opposition, og en socialdemokrat i opposition er jo en interessant type — ingen var mere kritisk: det var dog det svageste, han nogen sinde havde oplevet i sit lange liv! Jeg erindrer, hvordan den daværende statsminister måtte have sin rektoral-pædagogiske pegefingert frem for at få lidt orden i det og for at få forklaret, hvordan der var en sammenhæng imellem Romtraktatens tekst og det forbehold, der var taget.

Det var det andet led i linjen, der blev tegnet.

Dernæst står det fast, at den nuværende handelsminister i januar i år stemte imod direkte valg til Europa-Parlamentet i det samme Parlament. Handelsministeren kan besvære sig, så meget han vil, man får kun lyst til at græde lærtykke tårer i kryds ned ad ryggen, når man hører på det, så meget indhold er der i det, men det står fast, at handelsministeren stemte mod direkte valg i januar 1975.

Endelig tegnes linjen af det svar, som handelsministeren gav mig i juli i år. Jeg spurgte dengang, om regeringen under forhandlingerne om udformningen af en europæisk union agtede at fastholde det danske forbehold fra december 1974, og svaret var: ja. Man agtede at fastholde forbeholdet.

Nu er det altså ændret. Der er foretaget et brud på den hidtidige linje. Ændringerne camoufleres, søges camoufleret omkring de såkaldte forbehold. Jeg synes, at når man ser på disse forbehold, kan man kort sige, at de repræsenterer et teater: det er et teater både i forhold til de andre medlemslande og i forhold til folkettinget her, og det er da også kommet frem i dag, at det efterhånden er dækket af, det er efterhånden sådan, at man ser, der ikke er noget i de såkaldte forbehold, at det er noget, der laves for et syns skyld, for at ministeren kan komme og tørre sveden af panden og sige: jeg fik forbeholdene igennem, og så er det nok ikke så slemt, og så glider pillen lettere ned. Det er teater. Jeg synes, vi her har set et meget beklageligt, men meget typisk eksempel på den måde, mange EF-partier og ikke mindst socialdemokratiet fører handelspolitik på. Kernen er: man bekender ikke farve, det skal gå langsomt, befolkningen skal ikke forstå, hvad der sker.

Jeg tror ikke, at man, uanset hvad man i øvrigt mener om EF, kan føre EF-politik på denne måde, og derfor synes jeg, man skal skære igennem øvlet. Vi er i socialistisk folkeparti imod de direkte valg. Vi er mod den europæiske union, vi vil gerne have en stilling til den. Derfor skal jeg slutte med at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folkettinget vender sig mod de aktuelle foreliggende planer om direkte valg til Europa-Parlamentet, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag indgå i forhandlingen.

Honoré (KrF):

Også jeg vil gerne takke udenrigsøkonomiministeren for hans jordnære og forsigtige